

Krediet ressorteerden, wees er de koningin evenwel op dat in Londen in '40 een Commissie Militaire Onderscheidingen gevormd was, bestaande uit vijf vlag- en opperofficieren, welke tevens als waarnemend kapittel der Militaire Willemsorde optrad; dat kapittel moest inzake de toekenning advies uitbrengen. Op wens van de koningin met spoed bijeengeroepen, bracht het op 4 juni tot haar diepe ergernis een negatief advies uit, 'mede gelet op de bepalingen van de Wet op de Militaire Willemsorde'¹ – een wet die uit 1815 dateerde en bij welks formulering uiteraard niemand had kunnen voorzien, op welke wijze een kleine anderhalve eeuw later 'uitstekende daden van moed, beleid en trouw' verricht zouden moeten worden. Voor de koningin was de uitspraak van het kapittel een bewijs te meer dat bejaarde hoge officieren te verkalkt waren om nog van enig nut te zijn. Zij berustte niet in het negatieve advies. Nog op diezelfde 4de juni werden op haar aandringen de hoge onderscheidingen aan Hazelhoff en Krediet toegekend – van Boeyen, het kapittel desavouierend, contrasigneerde de twee koninklijke besluiten. Tazelaar die ruim vier-en-een-halve maand namens de groep-Hazelhoff in bezet gebied geopereerd had, kreeg slechts een lage onderscheiding aangeboden, het Kruis van Verdienste; hij weigerde het te aanvaarden.

De Bruyne had, gelijk weergegeven, eind april alle banden met Hazelhoff en Krediet verbroken en dezen waren desondanks met goedvinden van Gerbrandy nog eenmaal naar de Nederlandse kust gevaren. De 'weg via het strand' bleek toen versperd te zijn. Hadden die twee jongeren dan niet de capaciteiten om een andere weg op te bouwen? Zij vonden zelf van wel. Zij bleven in hun flat boven 'Oranjehaven' wonen (de huur en hun toelagen werden door Gerbrandy's departement voor algemene oorlogvoering van het koninkrijk betaald) en medio juni richtte Hazelhoff tot dat departement het verzoek, hem onder een valse identiteit naar Zwitserland te sturen. Volgens een opzet die hij met prins Bernhard uitgewerkt had, wilde Hazelhoff van daaruit een geheime 'weg' naar Nederland opbouwen. Gerbrandy liet de behandeling van Hazelhoffs verzoek aan zijn secretaris-generaal Lovink en zijn raadadviseur Warners over. Avonden lang spraken dezen met Hazelhoff; zij vonden hem ondeskundig, hadden bezwaar tegen de wijze waarop hij met de hem verstrekte gelden omsprong, waren van mening dat, zo rapporteerden zij enige tijd later aan Gerbrandy, 'met

¹ Brief, 4 juni 1942, van de Commissie Militaire Onderscheidingen, tevens de functie vervullend van het kapittel der MWO, aan de ministers van oorlog en van marine (Koninklijk Instituut van Ingenieurs, Collectie-van Lidth de Jeude, 288).